

ДЕМОКРАТІЯ ЧИ НАЦІОНАЛІЗМ

3 Головної Кватири Фірера.

Німецькі війська

Здобуто 533 бункрів. — Дальші британ

Європа переживає тепер не тільки війну, а передовсім — світоглядну революцію. Сучасна війна — це якраз війна двох світоглядів — націоналізму і демократії.

Світ поділявся на два протилежні світоглядно-табори. В одному знайшлася Європа на чолі з націоналістичною Німеччиною, Італією та Японією, в другому — Англія, СРСР та Америка, оборонці старого захрипаного демократичного ладу. На протязі війни ми не раз чули про Англію, що вона — захарцила світогляд демократизму перед наступом націоналістичного табору.

На зміну демократії — дитини XIX століття, приходять націоналізм, що в протилежності старому ладу, в основу суспільно-політичного думання і чину кладе ідею нації. В своєю му теперішньому вигляді, як повільний тоталітарний рух, оформився націоналізм в Європі щеюро по світовій війні 1914 — 18 рр. Але, як свідомість, що дає вияв найбільш істотним і органічним проявам національної спільноти, зазначив він себе у відповідних для свого часу формах на протязі цілої історії людських народів.

Поруч історії німецького та італійського націоналізму, який проявляється чи то в націонал-соціалістичному, чи фашистському устрої, відповідне місце в історії займає також український націоналізм, що вперше на протязі історії і остаточно оформився в останньому двадцятилітті. Ідея досконалості та єдності нації, гін до її всестороннього розросту назавні, войовничість з усією ієрархією її чинот, віра у покнявання і призначення української нації та героїчне зусилля в службі національному ідеалу (ідея Слави) — всі ці риси, нетомнені українському націоналізмові, зустрічаємо вповні розвиненими вже в князій та козацькій добі нашої історії «Слово о Полю Ігореві», чи Галицько — Волинський Літопис, Величюво писання, або «Милость Божія» — є безсмертним документом тієї духовності й тому вони нам тепер такі близькі.

XIX століття позначилося в нашої історії добю затуманення чітких та ясних ідеалів народу мряками загально - російських, всевітняєських, та зокрема панславянських ідей. Але найбільші постаті цього часу — Шевченко, Франко, Леся Українка — всупереч духові часу і своєму вихованню, підіймаються на висоти творчої інтуїції і прозріння, є якраз світунами націоналістичної ідеології.

Першим, хто сформулював його засади був М. Міхновський (1900). Український націоналізм своїм походом зрушив передовсім маси волята, що в 1917 році, коли захиталася коліна під російською монархією, було перше там, де треба було валити рештки невинного царського режиму. Прийшло до лежуваного епітатного вибуху стихії націоналізму в українських воляцьких та селянських масах. Вчора ще невідомі своїм імені, сьогодні керівані неомільними інстинктом, прагнули вони, запричтившилася української національної ідеї, здійснити її негайно в чині. Джешлінована й осяяна потужною ідеєю українська маса була могутнім джерехом сил. Але український націоналізм, багатом перозуміямій в тому часі, став наскрізь актуальний тоді, коли українські землі загарбав червоий назічник. Український націоналізм вирушує цююю у повні свого значення тоді, коли дрямліські воляки московського імперіалізму поставили за свою мету знищення національної свідомості

тими вироблення почуття приналежності до світового фронту пролетаріату.

Тоді в українському народі пробудилося настирливе відчуття окремішності української нації, гін до відокремлення від багатонаціональної більшовицької торми народів. Ці прояви, що являлися найкращим доказом націоналістичного світогяду, чування, були в нас тоді, коли Європу заливала ще ідея демократизму. З часом український націоналізм знаходить оправдання в націоналістичних еволюціях фашистської Італії та націоналістичної Німеччини.

Націоналістичні принципи Німеччини й Італії відіграють щораз частіше очі засвілення українським демократом. Похід націоналізму зазначається в цій Європі, аж приходиться до зудару цього світогяду з перестарілою демократією.

Націоналістична революція передовсім винювила війну гнилому демократичному світогядуванню. На зміну демократичної пасивності — прайшов чин. Животиння заступлене зметгом до всестороннього розвитку національного життя.

Український націоналізм у добі свого розвитку передовсім звернуло увагу на духовне переихонання народу. На шляху свого розвитку зустрієв та найстрашніше — духовну незначність власного оточення. Тому внутрішні й зовнішні врижметы націоналізму набрали загостреної неприимності, зверненої не лише проти ворогів Української Нації, але і тих внутрішніх чинників, що розкладають і знесилюють її з середини.

Завдання українського націоналізму полягає між іншим і в оздоровленні внутрішніх суспільних відносин, в залеллі «божнись», яких ще дотепер безсмітно молиться частина збаламучених українців, і в створенні повної національної духовності та моралі. На уламках старої, рабської моралі й короткозорих ідейок зродився тип українського націоналіста.

Націоналістична ідеологія є тин дингуном, що впливає на формування характеру та моралі повой людини. Характер націоналіста виявляється передовсім у його чині, в способах ірактичного пристосування до різних явищ і завдань національного суспільного життя.

У націоналіста немає суперечності між словом і ділом. Він не може іврити в одне, а робити друге; не сміє пропагувати високі ідеї а своїми вчинками їх зменшувати. Водин він заперечить самий націоналізм і оберне його в саламаха порожніх слів. В лішому випадку такий «націоналіст» — це рокуданий, галасливий балакун, що взагалі нічого не робить; в гіршому ж — це лихидник і руйніник, що робить зло, з яким треба безпощадно боротися. Відповідно до вимог націоналістичної ідеології — націоналіст формує свій характер через пласання власної духовності й розуму, хриплювання волі й усталення своєї чоралі. Націоналістом ніколи не буде освіблєний, хиткий у своїх переконаннях, зміпливий у почуваннях, шляткий і настронений у повзятках рішєннях, подачний на сторонні впливи, млявий і нерішучий у чині та поетичний у суспільному житті.

Віра й вірність, твердість у додержанні своїх зобов'язань, жертвенна безсорничість, активність у праці, послух зверхникам та відповідальність за власні вчинки — це прижмети справжнього націоналіста. Такі форми виховання несе націоналізм на зміни гнилим засадам демократизму, що старалася з однієї зробити використувача права, але в ніякому разі його творця.

Верховне Командування Німецьких Збройних Сил на півострові Крим — німецькі й румунські війська слідуєть розбитого ворога.

В Донбасі в багатьох місцях перейдено на південному відтинку східного фронту мала на захід від Волкова сильно укріплена завзятим штурмом 533 бункрів.

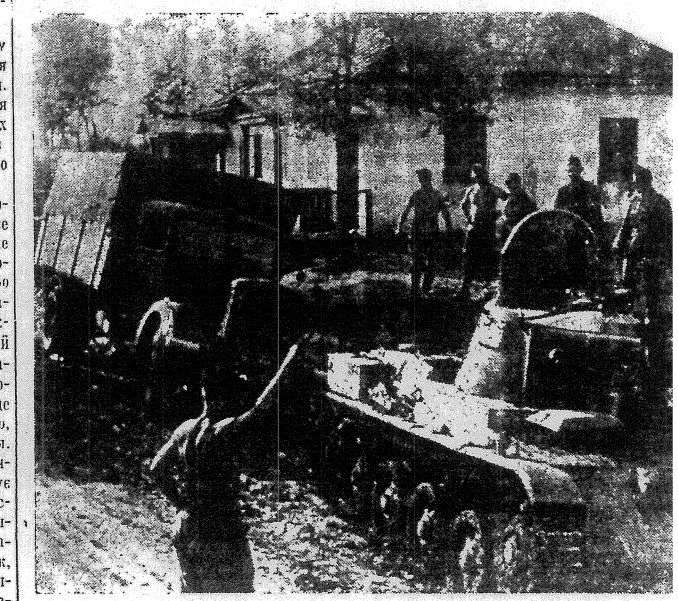
На фронті біля окруженого Ленінграду переправитися через Неву.

Летунство підтримувало успішні операції ударами на сполуку ворога в запіллі й завтрат. Затоплено один торговельний корабель з трьома бойовими кораблями та один великий портун військ. Інші налети було спрямовано

У бої проти британського постачального мореплавання затопили літаки коло островів Фарера один фрахтовий корабель в 2.000 р.б.т. та біля східного британського побережжя 4 ворожі торговельні конвойовані кораблі, в тому один великий корабель-цистерну загальною місткістю 29.000 р.б.т. Чотири інших кораблі з конвою

Переслідування ворога в Донецько.

30.X.41. Під час переслідування ворога в Донецькому Басейні німецькі та союзні частини здобули на широмому фронті головний біг ріни Донця. Під час успішних операцій на ворога. Місцевий спротив ворожих частин у запіллі зломано. При тому здобуто знову кілька тисяч полонених та гармат.

На поганих більшовицьких дорогах часто-густо застрагають ванталі тяжку працю, поки їх вигнать. На світліні бачимо, як мадретські повки перелітють при допомогі танка.

Др. Франк про Генеральне Губернаторство

Від кореспондента «Дойче Альгемайне Цайтунг». КРАКІВ, 24.X.41. Поїздка генерального Губернатора Др. Франка з урядом Г. Губернаторства по 5 Дистриктах закінчилася великою манифестацією українського населення нової території, так в інтересі нового європейського порядку. Тут ніколи не буде продовжуватися польська політика і повинні бути встановлені нові принципи управління. Др. Франк в Станіславові, в якій не буде продовжуватися польська політика і повинні бути встановлені нові принципи управління.